

10 anys d'una Revista són molts d'anys, malgrat que els dies, les hores i els minuts siguin els mateixos que qualsevol altres 10 anys.

I aquesta dècada —setembre de 1977 a 1987— és més densa, més complexa i més difícil, però també més interessant i estimulante; i això és així, no perquè ho diguem noltros, sino perquè pocs períodes de la nostra vida ens han fet viure amb tanta força aires de canvis polítics, socials, ideològics i, per extensió, educatius.

El valor relatiu del temps, en funció de les circumstàncies, se manifesta en aquest número que ara encetam i que a la vegada conclou una trajectòria, un periple, una tasca: la d'uns homes i dones, professionals i/o relacionats amb l'ensenyament, que al llarg d'aquests anys han fet possible que ara tinguem l'ocasió de celebrar els deu anys d'una Revista, que també ho són d'un Sindicat.

El primer número de PISSARRA (1 al 15 IX 77) s'obria amb un títol tan significatiu com *Ja som legals!*, que avui ens pot sonar a prehistòric

i no ho és. A l'editorial d'aquell número, *Nuestro Sindicato*, es parlava d'unificació del que avui anomenam sectors d'ensenyança, i, sobretot, d'unitat d'acció. Era tota una definició i un anunci del que se volia fer, una declaració pragmàtica defensant principis de Sindicat unitari, democràtic, independent, autònom... Des d'aleshores diferents raons, pretextos, subterfugis han fet canviar moltes idees a molts dels que durant deu anys han lluitat per aquest projecte utòpic? Dins el calaix de l'oblit i de la renúncia, de l'egoisme i dels interessos inconfessats han quedat arxivats per a sentència del temps i de la memòria col·lectiva tot el que s'ha fet i el que queda pendent.

Es, per tant, el d'avui, un exercici ben profitós per recuperar el temps i el record de milers d'anècdotes que ens obligaran a enfrontar-nos amb noltros mateixos, i ens exigiran una anàlisi seriosa del que hem deixat de fer per aconseguir tot allò que es posava al primer número.

Rellegir avui els 42 números és, a més de repassar la història, un deure ètic i professional —sortats els que tinguin la col·lecció completa— amb noltros mateixos, i la nostra realitat. Potser d'aquí a deu anys més ja no en tinguem l'ocasió; o pitjor encara, el rovell de les neurones ens hagi esclerotitzat a tots definitivament, i no ens permeti arribar més enllà de les nostres febleses personals i promocions professionals: petites debilitats de renúncia quotidiana i malifetes de la nostra mala consciència "petit-burgesa".

D'aquell Butlletí quinzenal a l'actual Revista més o manco trimestral —amb silencis i buits temporals— han passat deu anys que són història d'un temps viscut amb goig i ràbia, d'unes persones enfilades al carro de la lluita per la reivindicació i pel progrés, i d'altres que no han aguantat els sotrats del camí.

En definitiva, aquests deu anys no tornaran, maldament els dies, les hores i els minuts siguin els mateixos.

14 PISSARRS AL TEMPS DE LA UCD

El període de la meua vinculació més directa amb la revista PISSARRA començà en el seu número 12 corresponent al mes d'Abril de 1978, i acabà el 25, el mes de Març de 1980. Tot això coincidí, bàsicament, amb la meua feina al Sindicat com a Delegat del Sector d'ensenyança Privada i, posteriorment, com a membre electe de la Comissió Executiva.

La revista PISSARRA ja s'editava des de Setembre de 1977. Era un Butlletí amb flaire de "vietnamita",

amb aquell caire comú a les publicacions no-oficials dels anys 60-70, fetes amb més voluntat que medis, amb més desitjos que experiència.

Naturalment, aquell primer 'meu' PISSARRA no va representar res de nou. Als exemplars de museu que es conserven pot comprovar-se que la seva portada mostrava una reglera d'al.lots amb el cap obert, dins el qual una mà anònima hi anava ficant llibres, des de dalt. Davall, d'acord amb els gustos del disseny a la post-dicta-

dura, podia veure's una massa de gent —ensenyants sense dubte— que mostraven unes pancartes on es llegia "Más aulas, menos jaulas" i una altra, a joc, que proclamava: "cap a la qualitat de l'ensenyament, mestres en lluita" (sic).

Era llavors que acabava una llarga vaga de mestres estatals recolzada —encara bufaven vents d'unitat— per un ampli ventall de sindicats, alguns ja desapareguts com el SU o la CSUT. En les pàgines d'aquell PISSARRA